

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valódit.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az osztársadalmi érdekvédelmet országos hatókörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

Szemtanúk magántörténelme – avagy:

cseppekből áll a tenger

Beszéljünk a **szocializmusról** a visszaemlékezések tükrében

A kizsákmányolás különféle elemeivel bőségesen elárasztott mai **kapitalista társadalmunkban szünni nem akaróan zajlanak a közelmúltbeli, sőt, a még korábbi történelmünk eseményeinek átértékelései**, ami a jobbítás, a tisztábban látás végett helyes gyakorlat lehet. Ám az új minősítések során óhatatlanul történik meg, hogy kellő indok nélkül, s főleg politikai célból, a régebbi **fehérből szürkét**, esetleg **feketét**, a **feketéből** pedig **világosat**, vagy **fehéret** fabrikálnak. E vonatkozásban észrevehető, hogy egyesek úgy járnak el, mintha a zsebükben lenne a bölcsek köve, s akkor is axiómáznak, ha annak nincs meg az aggálytalan bizonyítéka, legfeljebb csak az alaptörvényi háttere. Az illetén „előállított” történelmi események pedig aligha lehetnek egyebek, úgymond **piacosított alternatív termékeknél**. Ezekre a fiatalabbak talán vevők is lehetnek, ám a több évtizedes élettapasztalattal rendelkezők kevésbé tudnak mit kezdeni velük, hiszen a múltunk egyes epizódjainak **jó-**, vagy **rosszként** ábrázolásait minimum történelmietlenként fogják fel, hiszen azok egy részét nem így élték át, vagy nem így tanulták.

Világhálós **népújságunk**, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** ilyen kérdésekről is közöl írásokat, nemegyszer az emberek visszaemlékezései, vagy a meggyőződéseik alapján, de az ebbéli eseményeket korántsem versenyeztetni akarja, csupán azt kívánja elősegíteni, hogy egyoldalúsággal ne lehessen homályban tartani, korlátozni, elhallgatni e témakörök eleddig másképpen ismert tudnivalóit.

*

JÁSZBOLDOGHÁZARÓL JELENTEM I.

Személyes emlékmorzsa az 1956-ban történekről

Akkor régen, az ötvenhatos esztendő kellős közepén voltam én 14 éves, ami azt jelentette, a megelőző hetekben-hónapokban nagyon sokat kellett tanulnom, hogy eredményesen befejezhessem az állami általános iskola VIII. osztályát. Mindez a Jászság egy kis községében, a körülbelül másfél ezres lélekszámú **Jászboldogházán** történt, amelynek déli külterületén, egy komfort nélküli tanyában laktam szüleimmel. Ők gazdálkodók voltak, földet műveltek, állatokat tenyésztettek. Szabadidőmben magam is segítettem az aktuális teendők végzését, néha kukoricát kapáltam, máskor a zöldség-növények gyomjait irtottam, vagy a mezőn megszáradt szénát raktam boglyákba, a legtöbbször azonban a közeli országút mentén legeltettem a tehenünket, annak tejét pedig nap mint nap szállítottam a helyi tejsarnokba, ahonnan havonta kaptuk a tejpénz, ami biztos fedezetét adta a családuknak szükségese kiadásainak.

A számolás és mérés, a vegytan, a fizika, az ember élete, meg a rajzolás nem voltak az imádott iskolai szaktárgyaim, mégis a legvégén, 4-es eredménynél alább nem adtam a róluk szóló ismereteimet, de igazából az irodalmat, a történelmet, meg az alkotmánytant kedveltem.

Megdicsért pályázat

Úttörőként örsvezető-helyettes voltam, s mint ilyen igyekeztem példát mutatni osztálytársaimnak abban, hogy rendszeresen olvasok könyveket. Ezek zömét az iskolai könyvtárból kölcsönöztem, s a többit megvettem, közöttük volt **Verne Gyula** Rejtelmes sziget-e, meg a Tizenöt éves kapitány-a is, amely köteteket többször elolvastam, egy kicsit példaképpel tekintve az ott leírt embert próbáló cselekedetek szereplőit. Rendszeresen böngésztem a PAJTÁS újságot, s a szüleim által megrendelt satirikus kiadványt, LUDAS MATYI-t, valamint a vidék hetilapját, a SZABAD FÖLD-et. Ez utóbbiban találtam rá egy pályázatra, amely azt kérte: ki-ki vesse papírra, hogy milyen változás történt falujában a felszabadulás óta eltelt 10 esztendő alatt.

Elkezdtém szorgalmasan jegyzetelni, amit a szűkebb környezetemben láttam-hallottam, tapasztaltam, például a nemrég óta fennálló új mezőgazdasági nagyüzem háza táján. A település egészében történekről pedig a **László István** nagyapám adott információkat, aki a helyi tanácsházán dolgozott hivatalsegédként, bár nem fedtem fel előtte, miért kérdezősködöm. Tőle értesültem, merre találhatóak a belterület új kövesútjai, aszfaltozott járdái, mely településrészeket villamosítottak már, s hogy van a központban kerekas kút, TÜZÉP-telep, népbolt, posta, meg helyben lakó orvos, szülésznő, állatorvos, pap, hentes, borbély. Az anyag hamarosan összeállt, s hozzákezdtém szép, formás, jól olvasható betűkkel lekörmölni a boldogházi fejlődés történeit. Bár a községi államigazgatási hatóságnál ugyan akadt volna tisztviselő, aki szívesen legépeli a fogalmazványomat, de féltém a sikertelenségtől, ezért titokban készítettem és küldtem azt el a budapesti szerkesztőségbe.

56 tele, tavasza úgy telt el, hogy szinte minden nap vártam a híreket a hetilaptól, amely nemsokára beszámolt a győztesekről. Közöttük nem voltam, de mégis megörültem, amikor ajándékként megkaptam a Szikra Kiadó gondozásában megjelent „Falunk tíz éve” című kötetet, benne a legjobb írásokkal, s mellé azt a könyvecske méretű listát, amely a tartalmazta a pályázat

több mint 23 ezer résztvevőjének nevét, lakcímét, közöttük az enyémet is. Ezt büszkén mutogattam a családban, a rokonságban, meg a baráti, ismerősi körömben, nem különben pedig ama 1956. augusztusi keltezésű és a Szentkirályi János felelős szerkesztő által aláírt Emléklapot, amely azt tartalmazta, hogy a bíráló bizottság dicséretben részesítette a pályamunkámat.

És most vissza a már említett közös gazdasághoz, amely nem sokkal 56 előtt jött létre.

Az Új Élet Termelőszövetkezet megalakulása és működése

Ahol én éltem, az a térség legjobb termőképességű, általában 20-23 aranykoronás földjeinek területe, vagy ahogyan a szüleim mondták, a „falu lelke” volt. Errefelé laktak 50-80 holdas parasztok, például a **Konkoly** és **Kövér** nevű családok, akik akkor a kulákok kategóriájába tartoztak. Már 55 nyarán felmerült a hatóságok részéről, hogy errefelé tsz-t kell létrehozni! Megkezdődött az agitáció, amelynek fő érve volt, hogy a virágzó, gazdag termelőszövetkezetek a dolgozó parasztság emberibb, szebb életének színterei.

A 3-4 holdon gazdálkodó szüleim, meg a hasonló földterülettel rendelkező közeli és távoli szomszédok sokat töprengtek az ebbéli ajánlaton, de azt nem mondhatnám, hogy egységes véleményt alkotva döntöttek azonnal arról: vidáman, dalolva adják be a földjüket, állataikat, termelőeszközeiket a közösbe. Többek ez ügyben felkeresték Budapesten, a Földművelésügyi Minisztériumot is. Az ismételt meggyőzést azonban végül elfogadták, s létrejött az **Új Élet Termelőszövetkezet**. Ahová azonban az említett nagygazdák nem kerülhettek be, őket más tanyákba költöztették. Helyükre új családok jöttek. A közös körülbelül 200 katasztrális holdon kezdte meg a munkát 1955 őszén, például a **Balog, Dobos, Eszes, Gergi, Hanusz, Heringei, Ménkú, Muhari, Nagy, Tranguc** és **Velkei** családok tagjainak tagságával. Az emberek választottak maguk közül elnököt, a járási pártbizottság és a járási tanács pedig gondoskodott főkönyvelő és agronómus alkalmazásáról. Hamarosan lett a szövetkezetnek több mint 100 sertése, majd gépek is érkeztek, hogy a növénytermesztés megindulhasson.

Rövidesen traktorok szántották fel e határ összes földjét, vagyis döntően gépesítve lett szinte valamennyi mezőgazdasági teendő, ami korábban nehéz és fáradtságos fizikai megterhelést jelentett a tulajdonosok számára.

Az első csodát a négyzetes kukorica-vetőgép jelentette a tagságnak — no és a nem tsz-tag környékelieknek is —, mert ez a masina olyan sorokat produkált előre és oldal irányban is, amelyek között géppel haladva lehetett kapálni e növényt, vagyis az eddig végzett ilyen gyötrelmes kézimunka fölöslegessé vált a továbbiakban.

A következő nagy újdonság az aratógép volt, amelyről középütt összekötözve hullottak ki a kévék, vagyis ettől kezdve szükségtelenné vált e verejtékeztető nyári munkánál a kaszás és marokszedő.

Mindent összegezve, elégedettséget váltott ki a tagság körében a szövetkezet első gazdasági éve 1956-ban. Édesapám raktárosi feladatot ellátva tartotta számon az aratási eredményeket. Persze, számomra is vonzóak voltak ezek dolgok, így nem is lehetett véletlen, hogy az alapfokú tanulmányaim végeztével már etethettem a közösség hízósertéseit, a tsz learatott területén pedig a falu birkáit is legeltethettem egy ideig.

De hadd menjek még vissza az időben, 1956 tavaszára:

Rejtélyes „égi küldemény” a búzatáblán

Mint azt a megelőzőkben említettem, érdeklődésemet nagyon felkeltette az alkotmánytan tantárgy, amely többi között azt tartalmazta az államra vonatkozóan:

A proletárdiktatúrának, mint a munkás-paraszt szövetségen alapuló széles osztályszövetségnek, három célja van: a megdöntött burzsoázia elnyomása, a szocialista építőmunka megszervezése és a haza védelme.

A volt uralkodó osztályok nem egykönnyen törődnek bele hatalmuk elvesztésébe: annak visszaszerzésére újra és újra kísérletet tesznek. Támadásaik azért veszélyesek, mert külföldről, a tőkés-országokból támogatják őket. Szakadatlan éberségre van tehát szükség, hogy minden próbálkozásukat csírájában elfojtsuk, még mielőtt komolyabb károkat tudnának okozni.

Nos, e szöveget tanulgattam azon a márciusi vasárnap reggelen, amikor kimentvén a tanyánk előterébe, onnan pár száz méternyire, a búzatáblán fekvő hatalmas méretű szürke lepelt pillantottam meg. Hívtam édesapámat, aki nyomban elindult a különös anyag felé, kezében egy hosszú petrencés rúddal. Én a távolról figyeltem, mi történik. Először a lepel széléhez nyúlt, az ütögette, majd beljebb túrt és rátalált egy papírkötegre, amit magához véve visszajött. Majd elmondta, nylon anyagról van szó, valószínűleg egy léggömbőről, amely itt zuhant le. Ezután kimentünk mindketten és az óriási lepelt összegöngyölve, behoztuk a tanyánkra. Később azzal fedtük le a górénk és a tyúkólunk tetőzetének egy részét. Majd ismerkedni kezdtünk az „égi küldemény” szövegtartalmával.

Mint kiderült, a Nemzeti Ellenállási Mozgalom 14. számú lapjához, a Szabad Magyarországhoz jutottunk hozzá, amely fényképek és rajzok közlésével foglalta össze a világon 1955-ben történtek lényegét. És kommentált is. Például így:

Magyarországon hosszú évek óta milliók várják, hogy a szabadság gondolata valósággá váljon. A nemzeti ellenállás láthatatlan mozgalmában szövetkezett milliók megőrzik szívükben a szabadság gondolatát, nem hódolnak be a propagandának, gyermekeiket szabad embernek nevelik. Parasztok, akik szabad gazdálkodók akarnak maradni, vagy újra azzá válni, munkások, akik a kizsákmányoló államban szemben munkatársaik érdekeit védik, mind a csendes ellenállás tagja... Magyarországon 1955-ben az alapvető problémák nem változtak meg, hiszen nem változott meg a rendszer. Az országban ma is ezer meg ezer rab él táborokban, börtönökben, dolgozik bányákban. Az üldözött, kuláknak bélyegzett parasztember, a politikai összeesküvőnek nevezett szerzetes, a szabotőrnek vádolt munkás küzdelmünk igazi hőse és áldozata.

Továbbiakban bírálta e kiadvány az 1956-os népgazdaság tervet, hangsúlyozva, hogy az **nem** magyar terv, hanem a szovjet blokk tervének magyar részlete, hogy az alacsony bérek miatt nincs pénzük a dolgozóknak, de még ha lenne is, nincs árú, amire kiadhatnák, hogy a nehézipar fejlesztése helyett a fogyasztási javak termelését szolgáló könnyűipari beruházásokat kellene növelni, hogy ezt a gazdasági programot csak a magyar dolgozók fokozottabb kifosztásával és hajszolásával lehet végrehajtani.

SZABAD MAGYARORSZÁG

A NEMZETI ELLENÁLLÁSI MOZGALOM LAPJA

14. szám

KÜLÖN UTAKON

Bulgaryin és Hruscsov, amikor 1955 májusában Belgrádban jártak, kényszerhelyzetben voltak: a maguk jószántából sohasem ismerték volna el, hogy „a szocializmus fejlődési formái különbözőségének kérdéseit kizárólag az egyes országok népeire tartoznak”.

Mit is mondhattak volna más Títónak, aki nem várta jóváhagyásukat ahhoz, hogy függetlenítsen magát és országát Moszkvától. Lehet, azt remélték, hogy ez a nyilatkozatuk is, mint annyi más, gyorsan elhalványodik az emberek emlékezetében.

Erre vall egy cikk is, amelyet november elején tettek közzé a Pravdában. Két szovjet újságíró, visszatérve egy jugoszláviai tanulmányútról, élesen bírálta a jugoszláv közéletet, amely „kedvez a külakoknak és a mozikban eltűri az amerikai filmeket.” Beszámolójukat így tejezik be:

„Annak, hogy Jugoszlávia sikeresen haladjon a szocializmus felé, egyik előfeltétele, hogy fejlessze a barátságot a Szovjetunióval és a népi demokráciákkal”.

Am a jugoszlávok nem felejtették el a „belgrádi nyilatkozat”-ot. A Borba (a jugoszláv kommunista párt központi lapja), november 13-i számában így válaszolt:

„A Pravda téved. Megállapítása ellentétben van Tito és Bulgaryin belgrádi nyilatkozatával, amely hangsúlyozza, hogy a fejlődés kérdése minden ország belső ügye... A helyzet az, hogy csak a belgrádi nyilatkozat elveinek helyes és következetes alkalmazása lehet a szovjet-jugoszláv kapcsolatok szerencsés fejlődésének alapja.”

Nemcsak a jugoszlávok íg-
(Folytatás a második oldalon.)

Új láncszem

Irak fővárosában, Bagdadban, új védelmi szövetség született. Öt ország, Irak, Perzsia, Pakisztán, Nagy-Britannia és Törökország képviselői találkoztak, hogy megállapodjanak országok együttműködésének feltételeiben. Szövetségük célja: vé-

dekezés a kommunizmus ellen és a résztvevők gazdasági és kulturális fejlődésének elősegítése.

Az új szövetség közép-ázsiai országai alatt terülnek el a világ leggazdagabb petróleum-medencéi. Ezért a Szovjetunió már régen szemet vetett e területre,

VÉDELMI SZÖVETSÉGEK A SZOVJET BLOKK KÖRÜL

A Szabad Magyarország című léggömbös kézbesítésű újság 1. oldala

1955-ben történt

Az esztendő a hosszú évek óta tartó hidegháború feszült hangulatában kezdődött, később felcsillant az enyhülés reménye, de mert az ellenség nem akart igazságos békét, az új évet ismét küzdelmesen kell folytatni.

Az elmúlt évben Amerika és Nyugat-Európa közgazdasága az eddiginél is gyorsabb ütemben fejlődött. Növekedett, általánossá lett a jólét és talán ezért kérdezték a népek még türelmetlenebbül, mikor jön el végre a béke, az igazi biztonság is? A népek nem felejtik el, hogy a világ egy és oszthatatlan. Tudják, hogy szabadság nélkül nem lesz béke a világon.

Magyarországon hosszú évek óta milliók várják, hogy a szabadság gondolata valósággá váljon. A nemzeti ellenállás láthatatlan mozgalmában szövetkezett milliók megőrzik szívükben a szabadság gondolatát, nem hódolnak be a propagandának, gyermekeiket szabad embernek nevelik. Parasztok, akik szabad gazdálkodók akarnak maradni, vagy újra azzá válni, munkások, akik a kizsákmányoló állammal szemben munkatársaik érdekeit védik, mind a csendes ellenállás tagjai.

Január 17. Sikeres próbaútra indul a Nautilus, az amerikai haditengerészet első atom-meghajtású tengeralattjárója. Úrtartalma kétezernyolcszáz tonna. Az atommotoron kívül elektromos és Diesel motorokkal is felszerelték. Sebessége 27 csomó (óránként közel 50 kilométer). Felmerülés nélkül körülutazhatja a Földet. Építése 50 millió dollárba került.

Május 5. Megvalósul a Nyugat-Európai Védelmi Közösség. Nyugat-Németország ugyanezen a napon visszanyeri állami függetlenségét és az Észak-Atlanti Védelmi Szövetség tagja lesz. Tíz évvel a háború befejezése után Németország, illetve Németország szabad része belép a

demokratikus népek közösségébe. November hónapban felesketik az új német hadsereg első katonáit.

Május 11. Varsóban megkezdődik a szovjet blokk országainak tárgyalása, amelynek eredményeként katonai egyezményt kötnek. Az egyezmény alapján a népi demokratikus hadseregek eszentül hivatalosan is szovjet parancsnokság alá tartoznak. Főparancsnok: Konyev szovjet tábornagy.

Május 15. A négy nagyhatalom külügyminiszterei Bécsben aláírják az osztrák államszerződést. A szerződés biztosítja Ausztria függetlenségét és szabadságát, visszaadja Ausztriának a szovjet használatban

Az elmúlt esztendőben Nyugat védelmi szövetsége megerősödött. Ez újabb lépést jelent a hosszú úton, amely minden elnyomott nemzet szabadsága felé vezet.

A világtörténelemben soha egyetlen ország sem vállalt akkora felelősséget más országok függetlenségéért, mint az Egyesült Államok. Nincs a világnak olyan tája, ahol amerikai adófizetők pénze nem támogatta volna az újjáépítést és a gazdasági fejlődést. Alig akad olyan szabad ország, amely ha megtámadják, ne számíthatna az Egyesült Államok katonai támogatására.

Magyarországon 1955-ben az alapvető problémák nem változtak, hiszen nem változott meg a rendszer. Az országban ma is ezer meg ezer rab él táborokban, börtönökben, dolgozik bányákban. Az üldözött, kuláknak bélyegzett parasztember, a politikai összekülvőnek nevezett szerzetes, a szabotőrnek vádolt munkás küzdelmünk igazi hőse és áldozata. Feljűjük szálljon gondolatunk az új év kezdetén. Az ő felszabadulásuk legyen mindannyiunk célja, a szabad Magyarország legszebb ajándéka.

Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága határozata megtiltotta az iskolákban a fekete gyermekek elkülönítését. Eltűnik a tanteremben a faj megkülönböztetés minden csök-

lévő üzemeket és vállalatokat, meghatározza a jóvátétel összegét, szabályozza az új osztrák hadsereg létszámát. Az osztrák városok és falvak utcáin ismeretlen emberek ujjongva borulnak egymás karjába. Tizenhét év után Ausztria ismét szabad.

Május 26. Hruscsov, Bulganyin és Mikojan meglepetésszerűen Belgrádba látogatnak. A repülőtéren Hruscsov bocsánatot kér a szovjet blokk magatartásáért. A történetekért a kivégzett Berijára hárítja a felelősséget. A megbeszélésekről

Ausztria négyhatalmi megszállása véget ért. Amerikai katonák utoljára vonultak fel őrségváltásra a bécsi Burgban, Sztálin és Lenin képei alatt.

Az 1955-ben történt világesemények értékelése és az esztendő krónikájának egy része

Az 56-os Május 1-ei programok egyikén jómagam is jelen voltam, amikor néhány tsz-tag, édesapámmal együtt beszélgetett a nyugati propagandaanyag tartalmáról, majd az eddigi benyomásaik, tapasztalataik szerint egybehangzóan szögezték le: **nem is rossz ez a közös, hiszen egyszerűbb, könnyebb lett a paraszti munka, s szinte mindenütt ott a gép. Az apró parcellák helyén kialakított nagy szántóterületeken az egységes műveléssel, sokkal több a hozam. Aki pedig szorgalmasan dolgozik, eléri azt a munkaegységet, amely jövedelmező számára. Bár a kapott pénz nem túl sok, de tény, hogy olcsók a közszükségleti cikkek, kevés pénzért elvisz a busz, meg a vonat, a tanulásért, meg az orvosért meg fizetni se kell.**

A szabadságról pedig azt mondták: **annyi van, ami éppen elég.** Hogy a szovjet blokk tervek része lehet a magyar, az pedig természetes dolog, hiszen a szocialista rendszerben egységesek az érdekek, azonosak a megoldások.

Elhangzott még, hogy aki becsületesen, tisztességesen elvégzi a feladatait, teljesíti, amit elvárnak tőle, aki nem fordul szembe a renddel, annak nincs bántódása. És itt a több milliós többség ezt teszi. Akik pedig kilógnak a sorból, hát azokra járhat rá a rúd...

/E szavakat hallva, eszembe jutott egy kínos élményem. Úgy az 50-es évek legelején pampuskát — errefelé így nevezték a fánkot — készített édesanyám, de kevés volt a hozzá való zsír, ezért egy kanálnyi kölcson-mennyiségért el kellett mennem a szomszédba. Amikor kis bögrébe téve megkaptam, amiért mentem, s elköszöntem, a gazdag parasztasszony csípőjére tette a kezét, úgy szólt utánam: aztán fiacskám, mikor hozod meg ezt a zsírt? Mikor odahaza mindezt elmondtam, anyukám annyit felelt: fene a fösvényét, ezt a kicsit is visszakéri, pedig büszkén mondta el nekem, több bődön zsírja van a bunkerébe téve!/

Végezetül úgy vélekedtek a közös gazdaság tagjai: a **Szabad Magyarország-beli cikkek fogalmazói valószínűleg az egykori gyárosok, földbirtokosok, bankárok, csendőrök lehetnek, akik szeretnék visszaszerezni a Horthy rezsimben meglévő hatalmukat, gazdagságukat, ezért akarják a régi rendszert visszahozni. Csakhogy elég volt a 10-12 órás robotból, a kiszolgáltatottságból, a munkanélküliségből, a nyomorból, a méltóságosok világából!**

Nos, az illetén információkkal feltöltődve fejeztem én be a nyolcadik osztályt, s ezzel az általános iskolás éveimet 1956 júniusában. Mivel a tizenegy érdemjegyemből 7 jó, a többi jeles, a magatartásom minősítése pedig példás volt, bizony mehettem volna gimnáziumba, valamelyik szaktechnikumba, de ipari-tanulónak is, én azonban odahaza maradtam. Dolgoztam a háztáji földünkön, részt vettem a saját állattenyésztésünkben, s a tsz hízásra fogott sertéseit is elláttam takarmánnyal egy ideig. De nagyon érdekelt a hangosan pöfögő körmös traktor is, amit olykor már vezettem. Csak hogy mindig zavart, hogy estére nyakig lettem tőle olajos, kenőcsös. Az emiatti intenzív mosakodásból, tisztálkodásból aztán hamarosan kezdett elegem lenni. Majd maradtam a megszokott teendőmnél, kapáltam, kukoricát törtem, répát szedtem, az otthoni baromfikat, kecskéket, birkákat, nyulakat ettettem, meg a tehenet legeltettem, s vittem a tejét naponta az átvevőhelyre.

Az 56-os október is így kezdődött és telt. A szüleim jó hangulatban dolgoztak, az egyre hamarabb beköszöntő estéken pedig kiadós kártyacsatákat vívtak a szomszédokkal, akik a szabadidejüket gyakorta töltötték nálunk.

Lakókörnyezetünkben értetlenül álltak az emberek a véres történések hallatán

A 23-a akkor is keddre esett, mint az idén. Édesapám megfejte a tehenet, én meg a ködös reggel elbicikliztem a tejjel a helyi csarnokba. Ahol minden a szokásosan zajlott, beleöntöttem a fehér folyadékot a hatalmas edénybe, az átvevő megmérte a mennyiségét, a zsírfokát, beírta a kis füzetecskébe, s máris sarkon fordultam. Anyukám délelőtt a községi boltban járt, sóért, petróleumért, gyufaért, s utána jót beszélgettek az egyik tanyasi ismerőseivel. Édesapám a tsz-raktárban dolgozott, kedélyesen jött haza. Este bekapcsoltuk a világvevőre átalakított néprádióinkat, ahonnan megdöbbenve értesültünk a budapesti tömegmozgolódásról.

Másnap reggel már brutalitásokat, véres történéseket részletezett a Kossuth adó. Ezután eljött hozzánk néhány tagtárs a tsz-ből, s a rokonaink közül is többen a közeli térségből. Mindenki értetlenül állt az esemény hallatán. És figyeltük a Szabad Európa Rádiót, a **Szabad Magyarország Hangját** is, amely azt harsogta, hogy a **nép felkelt kommunista elnyomóival szemben, s megkezdte a szabadságának kivívását.**

A következő napokon folyamatosan özönlöttek a rádióhírek a rombolásokról, a mézárításokról, a börtönök megnyitásáról, fegyverraktárak kifosztásáról. Forradalomról, jogos leszámolásról szónokoltak a külföldről sugárzó rádióállomások. Én a környékünkön ebből semmit sem vettem észre, hiszen a szövetkezet földjeit szántotta a traktor, a tagok a répát szedtek, mások az őszi vetéseket végezték, az állatokat gondozták, én pedig továbbra is vittem a tejet az átvevőhöz. És amikor hallgattam a szörnyű esetek részleteit, kezembe került ismét a tavasszal, a léggömbön külföldről érkezett és a kis mérete miatt akár röplapnak is beillő újságocská. Ekkor úgy tűnt számomra, mintha az idézett és a többi mondatai már akkor előkészítették, szervezték ezt az őszi drámát...

2012. október 20.

Velkei Árpád

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA

a **rendszerváltozás veszteseinek** készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG-ot !

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
